

Áhítat – 2021. 01. 15.

Néhány nap mlva pedig ezt mondta Pál Barnabásnak: „Térjünk vissza, látogassuk meg a testvéreket valamennyi városban, ahol hirdettük az Úr igéjét, és lássuk, hogy megy a soruk? Amikor végigjárták a városokat, átadták nekik azokat a határozatokat, amelyeket a jeruzsálemi apostolok és vénék hoztak, hogy tartsák meg azokat. A gyülekezetek pedig erősödtek a hitben, és naponként gyarapodtak lélekszámban. (ApCsel 15:36, 16:4-5) Pál így írt Timóteusnak: Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. És amit tölem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. (2Timóteus 2:1-2)

Valahányszor olvasom, mindig lenyűgöz az első keresztyén gyülekezetek keletkezése és növekedése. Ismerem, és teljes szívemből hiszem a hitvallásos alapokat, „*hogy Isten Fia a világ kezdetétől fogva annak végéig az egész emberi nemzetségből Szentlelke és Igéje által az igaz hit egységében magának egy kiválasztott gyülekezetet gyűjt egybe...*” De vajon nem szánt-e szerepet nekünk is az Egyházat szervező Lélek az Evangélium terjedésében? A felelet nyomában járva egészen mindennapi emberi mozzanatokra bukkanok az Újszövetségben:

- Mintha csak egy lényegtelen, hétköznapi utcai találkozásról lenne szó az egyháztörténet hajnalán: „*Jézus találkozott Fülöppel, és így szólt hozzá: Kövess negem! Fülöp pedig találkozott Nátánaéval és így szólt hozzá: Megtaláltuk Jézust, jöjj, és lásd meg!*” (János 2:43-45)
- János apostol mindennapi természetességgel így szól az Evangélium hirdetésnek a belső kényszeréről: „*Amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk az Élet Igéjéről... azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.*” (1János 1:1-4)
- A mai igénkben pedig Pál elindul újra meglátogatni a korábban megalakult gyülekezeteket, hogy lássa, mi lett a sorsa közöttük a korábban megismert Evangéliumnak. Aztán lelki gyermekét, Timóteust erősíti, és biztatja más, kipróbált emberek erősítésére az evangélium szolgálatában.

Hol lennénk ma, ha a tanúk és a tanítványok láncolata megszakadt volna a korai Krisztus-követőknél? Ebből pedig nyomban adódik a következő kérdés: Mit teszünk ma azért, hogy új láncszemek jelenjenek meg ebben a folyamatban?

Szánjunk néhány percet gondolatban néhány olyan szerettünkre, barátunkra, ismerősünkre, hitetlenekre vagy fiatal hívőkre a környezetünkben, akiknek érett, hitbéli útmutatásra van szükségük. Kezdjünk el imádkozni értük. Szóljunk hozzájuk kedves emberi természetességgel (semmiképpen nem a régi egyháztag kiüresedett frázisaival!) a bennünk lakozó „*élő reménységről*”. Helye van ennek egymás között is, akikkel együtt ülünk a templom padjaiban. Pálnak volt egy ifjú Timóteusa, egy lelki utódja, egy fia a hitben. Tudta, hogy nem elég pusztán Krisztus üdvözítő ismeretére eljuttatni másokat. Táplálni és segíteni kell lelki növekedésüket. Így ment ez kezdettől fogva, és így mehetne ma is. Ne zárjuk rá a templomajtót az Evangéliumra, a Jézusról szóló jó hírre!

Imádkozzunk énekün szavaival:

*Ó, Sion, ébredj, töltsd be küldetésed, Mondd a világnak: hajnalod közel!
Mert nem hagy az, ki népeket teremtett, Senkit sem éjben, bűnben veszni el.
Légy örömmondó, békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!*

*Lásd: millióknak lelke megkötözve, Rabláncként hordoz sötét bűnöket;
Nincs, kitől hallja: Megváltónk keresztje Mily gazdag élet kútja lett neked.
Légy örömmondó, békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!*

*Mondd minden népnek: elveszett juháért Mit tett a Pásztor – csuda szerelem –
Földig hajolt a kárhozott világért S meghalt alant, hogy élhess odafenn.
Légy örömmondó, békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!*

*Küldj fiaidból, akik nem hiába Élvezik kincsed: hirdessék szavad;
Öntsd lelked értük győzelmes imába: Mindent, mit adtál, Krisztus visszaad.
Légy örömmondó, békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!*

*Ó visszajön, Sion, előbb mint véled, Felfedi titkát minden szív előtt.
Egy lélekért se érjen vádja téged, Hogy temiattad nem látta meg Őt.
Légy örömmondó, békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!*